

[Finn Poulsen.]

med kommunale opgaver, gør det uden nogen som helst skelen til økonomisk vinding eller økonomisk godtgørelse, og at de altså påtager sig et offer for at gå ind i dette arbejde.

Jeg har hermed villet give udtryk for, at vi fra vort partis side ikke kan tiltræde dette brud på det gamle princip. Vi ser således på det, at dette lovforslag er farligt i sine konsekvenser, det er ikke nødvendigt, og den begrundelse, der gives, er ikke tilstrækkelig til at bære det. Jeg kan altså ikke tilsige nogen støtte til gennemførelse af dette nye princip.

Victor Larsen: Det har hidtil her i landet været således, at hvervet som kommunalbestyrelsesmedlem, kommunalbestyrelseshverv i det hele taget, betragtedes som ulønnede æreshverv. Der er ingen som helst tvivl om, at netop denne betragtning af disse hverv har hævet dem i den almindelige opfattelse, gjort dem eftertragtede og på en særlig måde placeret dem i det almindelige omdømme. Det var kun de bestillinger, som i særlig grad lagde beslag på en mands tid, der dannede en undtagelse. Her ydede man et vederlag, som imidlertid oftest var absolut beskedent, så at en egentlig betaling for arbejdet som sådant var der ikke tale om.

I bemærkningerne til det foreliggende lovforslag om ændringer i og tilføjelser til lov om købstadkommunernes styrelse siges det klart, at indenrigsministeriet har næret store betæneligheder ved at forlade det hidtil knæsatte princip, at befolkningens valgte tillidsmænd er ulønnede, og jeg må sige, at jeg forstår fuldtud disse betæneligheder, og jeg deler dem. Jeg ville have ønsket, at disse betæneligheder havde haft en sådan vægt, at man ganske som i Norge og i Sverige, hvorom der tales i bemærkningerne til lovforslaget, var blevet stående lidt længere på overvejelsernes stadium i stedet for som her pludselig at gå i spidsen ved fremsættelsen af de to forslag, der nu er til behandling.

Krigsårene medførte på mange måder store besværligheder og gav forøget arbejde for kommunerne, men denne udvikling skulle dog ikke fortsætte fremover i al evighed, uden at man nogensinde fik mulighed for en tilbagevenden til roligere forhold i dette nu snart aldeles overadministrerede land. Jeg synes virkelig, at indenrigsministeriets alvorlige betæneligheder burde have givet sig udtryk i, at man ikke netop på nuværende dspunkt fastlagde som normalt, hvad man var nået til i en unormal tid, og derfor

synes jeg afgjort, at man i hvert fald i de to foreliggende lovforslag gældende henholdsvis by- og landkommuner er gået alt, alt for vidt.

Hånden på hjertet og al respekt for de kommunale råds arbejde — jeg har af mange forskellige grunde stor respekt for det arbejde, der her gøres — så er kommunalbestyrelsesmedlemmets arbejde, når der ikke tales om ansvaret, men om det tidsmæssige, i de allerfleste tilfælde ikke af et sådant omfang, at det kan kaldes næsten uoverkommeligt. Langt de fleste møder holdes om aftenen og behøver ikke at kollidere med vedkommendes daglige erhverv. En fornuftig ledelse vil også her altid tage fornuftige hensyn. De daglange ligningsmøder falder på en tid af året, da mange medlemmer ikke forsømmer så forfærdeligt meget, og i alt fald kan de forskellige kommunale ombud fordeles sådan, at de ikke bliver så byrdefulde for den enkelte, at de må honoreres i penge. Det gælder her som overalt, at med lidt god vilje går det. Som en sognerådformand sagde til mig forleden: jeg har endnu aldrig oplevet, at der ikke ved et valg var emner nok indenfor alle partier til at udfylde de ledige pladser i en kommunalbestyrelse, oven i købet meget rigeligt.

Den foreslåede forandring i § 8, stk. 2, i lov nr. 87 af 25. marts 1933, hvorefter det skulle være muligt at give ikke blot borgmestre i byerne, men også rådmænd vederlag samt optage bestemmelser i vedtægten om pensionering af borgmestre og rådmænd, er, som det klart fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, foranlediget af, at Aarhus byråd overfor indenrigsministeriet har gjort forestillinger, fordi man er kommet til det resultat, at administrationen af Aarhus købstads kommunale anliggender under den nuværende form bereder ret betydelige vanskeligheder og ikke kan foregå i et tempo, som er tidssvarende. Det kan heller ikke nægtes, at det overmåde komplicerede administrationsapparat, som man har i Aarhus, må virke noget tungt. Imidlertid forekommer det mig, at selvom der for Aarhus' vedkommende kan være et problem, som i høj grad egner sig til drøftelse og nærmere belysning i et udvalg, kan dette ikke berettige til fremsættelse af et forslag som det foreliggende, gældende samtlige Danmarks købstæder, idet disse købstæder ganske givet ikke har brug for en magistratsordning. Det vil givet være et alt for stort, kompliceret og dyrt apparat for disse købstæder.

Medens der altså som sagt kan være problemer specielt for Aarhus' vedkommende — og jeg vil iøvrigt foreslå, at man i ud-